Directorul pentru închinarea publică

CAROL I. Parl. 3. Sesiunea 5.

UN ACT AL PARLAMENTULUI REGATULUI SCOȚIEI, aprobând și stabilind DIRECTORIUL pentru închinarea publică. ÎN EDINBURGH, 6 februarie 1645.

STĂRILE PARLAMENTULUI întrunite acum, în a doua sesiune a acestui prim Parlament trienal, în virtutea ultimului act al ultimului Parlament ținut de Majestatea Sa și de Cele Trei Stări, în anul 1641; după citirea publică și considerarea serioasă a actului de mai jos al Adunării Generale, care aprobă următorul Directoriu pentru închinarea publică a lui Dumnezeu în cele trei regate, unite de curând prin Legământul Solemn și Ligă, împreună cu ordonanța Parlamentului Angliei care stabilește acest Directoriu, și Directoriul însuși; acceptă din inimă și cu bucurie acest Directoriu, potrivit actului Adunării Generale care îl aprobă. Acest act, împreună cu Directoriul însuși, Stările Parlamentului, fără glas potrivnic, le ratifică și le aprobă în toate titlurile și articolele lor și interpun și adaugă autoritatea Parlamentului la menționatul act al Adunării Generale. Și poruncesc ca acesta să aibă puterea și vigoarea unei legi și a unui act al parlamentului și să se execute în consecință, pentru a observa acest Directoriu, potrivit menționatului act al Adunării Generale în toate punctele.

ALEX. GIBSON, Cler. Registri.

ADUNAREA ÎN EDINBURGH, 3 februarie 1645, Ședința 10. Actul ADUNĂRII GENERALE a Bisericii Scoției, pentru stabilirea și punerea în practică a DIRECTORIULUI pentru închinarea publică a lui Dumnezeu.

LUÂND ÎN CONSIDERARE că o fericită unitate și uniformitate în religie între bisericile lui Hristos, în aceste trei regate, unite sub un singur Suveran, fiind dorită mult și fierbinte de cei evlavioși și bine intenționați dintre noi, a fost propusă ca un articol principal al marelui tratat, fără a cărui legătură și întăritură, nu s-ar putea aștepta o pace sigură, bine întemeiată și durabilă; și apoi, cu mai multă putere și maturitate, a reînviat în Legământul Solemn și Liga celor trei regate; prin care sunt strict obligați să se străduiască pentru cea mai apropiată uniformitate într-o formă de guvernare a Bisericii, Directoriu de închinare, Mărturisire de Credință și Formă de Catehizare; ceea ce a fost, de asemenea, înainte și de când am intrat în acest Legământ, subiectul multor cereri și protestări și trimiterea de Comisari către Majestatea Regelui; de declarații către Onorabilele Camere ale Parlamentului Angliei și de scrisori către Venerabila Adunare de Teologi și către alții din slujirea Bisericii Angliei; fiind, de asemenea, scopul trimiterii Comisarilor noștri, după cum s-a dorit, ai acestei Biserici, cu însărcinarea de a trata despre uniformitate în cele patru detalii mai sus menționate, cu comitetele care trebuiau numite de ambele Camere ale Parlamentului Angliei și de Adunarea de Teologi care se întrunește la Westminster; și pe lângă toate acestea, fiind, în conștiință, principalul motiv și scop al aventurii noastre în multiple și mari pericole, pentru a stinge flacăra mistuitoare a prezentului război nefiresc și sângeros din Anglia, deși spre slăbirea acestui regat în sine și spre avantajul dușmanului care l-a invadat; neconsiderând nimic prea scump pentru noi, ca această bucurie a noastră să se împlinească. Și acum că această mare lucrare este atât de avansată, încât un Directoriu pentru închinarea publică a lui Dumnezeu în toate cele trei regate a fost convenit de Onorabilele Camere ale parlamentului Angliei, după consultarea cu Teologii ambelor regate adunați acolo, și trimis nouă pentru aprobarea noastră, pentru ca, fiind de asemenea convenit de această Biserică și Regat al Scoției, să poată fi, în numele ambelor regate, prezentat Regelui, pentru consimțământul și ratificarea sa regală; Adunarea Generală, după ce a considerat, revizuit și examinat foarte serios Directoriul mai sus menționat, după mai

multe citiri publice ale acestuia, după multe deliberări, atât public cât și în comitete private, după ce a dat deplină libertate tuturor să obiecteze împotriva acestuia și după ce a invitat serios pe toți cei care au vreun scrupul asupra acestuia să îl facă cunoscut, pentru a putea fi satisfăcuți; hotărăște în unanimitate și fără glas potrivnic să aprobe următorul Directoriu, în toate punctele sale, împreună cu Prefața care se atașează; și cere, decretează și poruncește ca, potrivit cuprinsului limpede și semnificației acestuia și cu intenția Prefeței, să fie observat și practicat cu grijă și uniform de toți pastorii și celelalte persoane din acest regat pe care le privește; această practică va începe, odată ce se va da înștiințare diverselor prezbiterii de către Comisarii acestei Adunări Generale, care vor avea de asemenea grijă deosebită de tipărirea la timp a acestui Directoriu, pentru ca să se asigure și să se păstreze o copie tipărită a acestuia pentru uzul fiecărei biserici din acest regat; de asemenea, pentru ca fiecare prezbiteriu să aibă o copie tipărită a acestuia pentru uzul său și pentru ca să se ia notă specială de observarea sau neglijarea acestuia în fiecare congregație din hotarele sale și să se aducă aceasta la cunoștința Adunării Provinciale sau Generale, după caz. Cu condiția ca clauza Directoriului privind administrarea Cinei Domnului, care menționează pe împărtășiți șezând în jurul mesei sau lângă ea, să nu se interpreteze ca și cum, la judecata acestei biserici, ar fi indiferent și liber pentru oricare dintre împărtășiți să nu se apropie și să primească la masă; sau ca și cum am aproba distribuirea elementelor de către pastor fiecărui împărtășit și nu de către împărtășiți între ei. De asemenea, se dispune că aceasta nu va prejudicia ordinea și practica acestei biserici, în detaliile care sunt stabilite în cărțile de disciplină și în actele Adunărilor Generale și care nu sunt poruncite și stabilite altfel în Directoriu.

În sfârșit, Adunarea recunoaște, cu multă bucurie și mulțumire, bogata binecuvântare și inestimabila milostivire a lui Dumnezeu, aducând atât de dorita uniformitate în religie la o perioadă atât de fericită, încât aceste regate, odinioară atât de depărtate în forma închinării, sunt acum, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, aduse la o uniformitate mai strânsă decât oricare alte biserici reformate;

ceea ce este pentru noi întoarcerea rugăciunilor noastre, și o luminare a ochilor noștri, și o înviorare a inimilor noastre în mijlocul multelor noastre dureri și suferințe; o îndepărtare, în mare măsură, a ocării poporului lui Dumnezeu, pentru a astupa gurile celor răi și rău intenționați; și o deschidere pentru noi a unei uși de nădejde, că Dumnezeu are încă față de noi gânduri de pace, și nu de rău, pentru a ne da un sfârșit așteptat; în așteptarea și încrederea de care ne bucurăm; rugându-L pe Domnul să păzească aceste regate de erezii, schisme, ofense, profanare și tot ceea ce este contrar doctrinei sănătoase și puterii evlaviei; și să continue cu noi și cu generațiile următoare, aceste rânduieli ale Sale pure și purificate, împreună cu o creștere a puterii și vieții lor, spre slava marelui Său nume, lărgirea împărăției Fiului Său, întărirea păcii și iubirii între regate, unitatea și mângâierea întregului Său popor și zidirea noastră mutuală în dragoste.

Prefață

La începutul binecuvântatei Reforme, înțelepții și evlavioșii noștri înaintași s-au îngrijit să așeze o rânduială pentru îndreptarea multor lucruri pe care atunci, prin Cuvânt, le-au descoperit a fi deșarte, greșite, superstițioase și idolatre în închinarea publică adusă lui Dumnezeu. Aceasta a făcut ca mulți oameni evlavioși și învățați să se bucure mult de Cartea Rugăciunii Comune, așezată atunci; căci, odată înlăturate liturghia și restul slujbei latine, închinarea publică se săvârșea în limba noastră proprie: mulți dintre oamenii de rând au primit și ei folos auzind Scripturile citite în limba lor, ele fiindu-le mai înainte ca o carte pecetluită.

Totuși, o experiență lungă și tristă a arătat limpede că Liturghia folosită în Biserica Angliei (cu toate strădaniile și intențiile religioase ale celor ce au alcătuit-o) s-a dovedit o pricină de poticnire, nu doar pentru mulți evlavioși de acasă, ci și pentru bisericile reformate de peste hotare. Căci, ca să nu mai vorbim de impunerea citirii tuturor rugăciunilor, care i-a sporit foarte mult

povara, numeroasele ceremonii nefolositoare și împovărătoare cuprinse în ea au pricinuit mult rău, atât tulburând conștiințele multor slujitori și oameni evlavioși, care nu li se puteau supune, cât și lipsindu-i de rânduielile lui Dumnezeu, de care nu se puteau bucura fără a se conforma sau a subscrie acelor ceremonii. Mulți creștini buni au fost, prin aceasta, ținuți departe de masa Domnului; iar diferiți slujitori destoinici și credincioși au fost opriți de la exercitarea slujirii lor (punând astfel în primejdie multe mii de suflete, într-o vreme de o așa lipsă de păstori credincioși) și lipsiți de mijloacele lor de trai, spre pieirea lor și a familiilor lor. Prelații și partida lor s-au străduit să ridice prețuirea ei la o asemenea înălțime, de parcă n-ar fi existat printre noi altă închinare, sau alt mod de a ne închina lui Dumnezeu, decât numai Cartea de slujbă; spre marea împiedicare a predicării Cuvântului, și (în unele locuri, mai ales în vremea din urmă) spre înlăturarea ei ca nefolositoare, sau, în cel mai bun caz, ca mult inferioară citirii rugăciunii comune; pe care mulți oameni neștiutori și superstițioși au făcut-o nu cu mult mai bună decât un idol, aceștia, mulțumindu-se cu prezența lor la acea slujbă și cu osteneala buzelor lor de a lua parte la ea, s-au împietrit astfel în neștiința și nepăsarea lor față de cunoștința mântuitoare și adevărata evlavie.

Între timp, papistașii se lăudau că respectiva carte era, într-o mare parte a slujbei ei, o îngăduință față de ei; și astfel s-au întărit nu puțin în superstiția și idolatria lor, așteptând mai degrabă întoarcerea noastră la ei, decât străduindu-se spre reformarea lor înșiși: așteptare în care au fost, în vremea din urmă, foarte mult încurajați atunci când, sub pretinsa îndreptățire de a impune ceremoniile de mai înainte, altele noi erau zilnic impuse Bisericii.

Adăugați la aceasta (lucru ce nu fusese prevăzut, dar care de atunci s-a împlinit) faptul că Liturghia a fost un mare mijloc, pe de o parte, de a face și de a spori o slujire trândavă și nezidicioare, care se mulțumea cu forme fixe, alcătuite pentru ea de alții, fără ca slujitorii înșiși să se silească a exercita darul rugăciunii, cu care Domnul nostru Isus Hristos binevoiește să înzestreze pe toți

slujitorii Săi pe care îi cheamă la acea slujbă: iar, pe de altă parte, ea a fost (și ar fi întotdeauna, dacă ar continua) o pricină de ceartă și de neîncetată vrajbă în Biserică, și o cursă atât pentru mulți slujitori evlavioși și credincioși, care au fost prigoniți și reduși la tăcere din această pricină, cât și pentru alții cu însușiri de nădejde, mulți dintre care au fost, și mai mulți încă ar fi fost, abătuți de la orice gând de a intra în slujire spre alte îndeletniciri; mai ales în aceste vremuri din urmă, în care Dumnezeu dăruiește poporului Său mijloace mai multe și mai bune pentru descoperirea greșelii și a superstiției, și pentru dobândirea cunoștinței în tainele evlaviei, și a darurilor în predicare și în rugăciune.

Pentru aceste considerente, și pentru multe altele asemenea de însemnate cu privire la întreaga carte în general, și din pricina diferitelor amănunte cuprinse în ea; nu din vreo dragoste de noutate, sau din intenția de a-i micșora pe primii noștri reformatori (despre care suntem încredințați că, dacă ar fi acum în viață, s-ar alătura nouă în această lucrare, și pe care îi recunoaștem drept unelte alese, ridicate de Dumnezeu, pentru a începe curățirea și zidirea casei Sale, și dorim ca ei să fie păstrați de noi și de urmași într-o veșnică aducere-aminte, cu recunoștință și cinste), ci pentru ca noi să putem, într-o oarecare măsură, răspunde purtării de grijă îndurătoare a lui Dumnezeu, care în vremea aceasta ne cheamă la o mai deplină reformă, și să ne putem mulțumi propriile conștiințe, și să răspundem așteptării celorlalte biserici reformate, și dorințelor multora dintre cei evlavioși dintre noi, și totodată să dăm o mărturie publică a străduaniilor noastre pentru unitate în închinarea dumnezeiască, pe care am făgăduit-o în Legământul și Uniunea noastră Solemnă: după ce am chemat cu stăruință și adeseori Numele lui Dumnezeu, și după multă chibzuință, nu cu carnea și sângele, ci cu Sfântul Său Cuvânt, am hotărât să lăsăm deoparte Liturghia de mai înainte, împreună cu numeroasele rituri și ceremonii folosite mai înainte în închinarea adusă lui Dumnezeu; și ne-am înțeles asupra acestui Îndrumar următor pentru toate părțile închinării publice, la vremuri obișnuite și neobișnuite. În care grija noastră a fost să înfățișăm acele lucruri care sunt de instituire dumnezeiască în fiecare rânduială; iar celelalte lucruri

ne-am străduit să le înfățișăm potrivit regulilor înțelepciunii creștine, în acord cu regulile generale ale Cuvântului lui Dumnezeu; înțelesul nostru fiind numai acela ca, fiind cunoscute de toți capetele generale, sensul și scopul rugăciunilor, și celelalte părți ale închinării publice, să poată exista o înțelegere a tuturor bisericilor în acele lucruri care alcătuiesc substanța slujbei și a închinării aduse lui Dumnezeu; și ca slujitorii să fie astfel îndrumați, în administrările lor, să păstreze o asemenea sănătate a doctrinei și a rugăciunii, și să aibă, dacă va fi nevoie, un oarecare ajutor și mijloace; și totuși, astfel încât să nu devină prin aceasta leneși și nepăsători în a stârni darurile lui Hristos în ei; ci ca fiecare, prin meditație, prin luarea aminte asupra lui însuși și asupra turmei lui Dumnezeu ce i-a fost încredințată, și prin înțeleapta observare a căilor Providenței dumnezeiești, să se îngrijească să-și înzestreze inima și limba cu mijloace suplimentare sau alte materiale de rugăciune și îndemn, după cum va fi de trebuință la orice ocazie.

Despre întrunirea adunării și purtarea ei în închinarea publică înaintea lui Dumnezeu

Când adunarea se strânge pentru închinarea publică, oamenii (având inimile pregătite mai dinainte pentru aceasta) se cuvine să vină cu toții și să se alăture ei; nelipsind de la rânduiala publică din neglijență, sau sub pretextul unor întruniri private.

Toți să intre în adunare nu cu lipsă de evlavie, ci într-un chip grav și cuviincios, luându-și locurile fără vreo închinare sau plecăciune către un loc sau altul.

După ce adunarea s-a strâns, slujitorul, după ce i-a chemat solemn la închinarea marelui Nume al lui Dumnezeu, va începe cu rugăciunea.

„Recunoscând cu toată evlavia și smerenia măreția și maiestatea de necuprins a Domnului (în a cărui prezență se înfățișează atunci

într-un chip deosebit), precum și propria lor nevrednicie și netrebnicie de a se apropia atât de mult de El, împreună cu neputința lor deplină de a săvârși singuri o lucrare atât de mare; și rugându-L cu smerenie pentru iertare, ajutor și primire, în toată slujba ce urmează a fi săvârșită atunci; și pentru o binecuvântare asupra acelei părți anume din Cuvântul Său ce va fi citită atunci: și toate în numele și prin mijlocirea Domnului Isus Hristos.”

Odată începută închinarea publică, oamenii trebuie să-i dea toată atenția lor, ferindu-se să citească orice altceva în afară de ceea ce citește sau menționează slujitorul în acel moment; și abținându-se cu atât mai mult de la toate șoaptele private, discuțiile, salutările, sau aducerea de omagii oricărei persoane prezente ori care sosește; ca și de la orice privire în gol, ațipire, sau altă purtare necuviincioasă, care ar putea tulbura pe slujitor sau pe oameni, ori i-ar putea împiedica pe ei înșiși sau pe alții în slujba adusă lui Dumnezeu.

Dacă cineva, din necesitate, este împiedicat să fie prezent la început, unii ca aceștia nu trebuie, atunci când intră în adunare, să se apuce de devoțiunile lor private, ci să se așeze cu evlavie, alăturându-se adunării în acea rânduială a lui Dumnezeu care este atunci în desfășurare.

Despre citirea publică a Sfintelor Scripturi

Citirea Cuvântului în adunare, fiind o parte a închinării publice aduse lui Dumnezeu (prin care recunoaștem dependența noastră de El și supunerea noastră față de El), și un mijloc sfințit de El pentru zidirea poporului Său, trebuie să fie săvârșită de păstori și învățători.

Totuși, cei ce se pregătesc pentru slujire pot, ocazional, atât să citească Cuvântul, cât și să-și exercite darul de a predica în adunare, dacă le este îngăduit de către prezbiteriu.

Toate cărțile canonice ale Vechiului și Noului Testament (dar niciuna dintre cele numite îndeobște Apocrife) vor fi citite public în limba de rând, dintr-o traducere cât mai bine îngăduită, în mod distinct, pentru ca toți să poată auzi și înțelege.

Cât de mare să fie porțiunea citită deodată se lasă la înțelepciunea slujitorului; dar este potrivit ca, de obicei, un capitol din fiecare Testament să fie citit la fiecare întrunire; și uneori mai mult, acolo unde capitolele sunt scurte, sau unde legătura materiei o cere.

Este necesar ca toate cărțile canonice să fie citite în ordine, pentru ca oamenii să se familiarizeze mai bine cu întregul cuprins al Scripturilor; și, de obicei, acolo unde citirea din oricare Testament se încheie într-o zi a Domnului, ea trebuie să înceapă din nou în cea următoare.

Recomandăm de asemenea citirea mai deasă a acelor Scripturi pe care cel ce citește le va socoti cele mai potrivite pentru zidirea ascultătorilor săi, precum cartea Psalmilor și altele asemenea.

Când slujitorul care citește va socoti necesar să explice vreo parte din ceea ce s-a citit, să nu o facă înainte ca întregul capitol sau psalm să se fi încheiat; și trebuie avută întotdeauna în vedere vremea, astfel încât nici predicarea, nici celelalte rânduieli să nu fie strâmtorate sau făcute obositoare. Regulă ce trebuie respectată în toate celelalte slujbe publice.

Pe lângă citirea publică a sfintelor Scripturi, orice persoană care poate citi trebuie îndemnată să citească Scripturile în particular (iar toți ceilalți care nu pot citi, dacă nu sunt împiedicați de vârstă sau altfel, trebuie de asemenea îndemnați să învețe a citi) și să aibă o Biblie.

Despre rugăciunea publică înainte de predică

După citirea Cuvântului (și cântarea psalmului), slujitorul care urmează să predice trebuie să se străduiască să facă în așa fel

încât inima sa și inimile ascultătorilor săi să fie mișcate cu adevărat de păcatele lor, ca toți să se tânguiască simțindu-le înaintea Domnului, și să flămânzească și să înseteze după harul lui Dumnezeu în Isus Hristos, înaintând spre o mărturisire mai deplină a păcatului, cu rușine și sfântă tulburare a feței, și să cheme pe Domnul în acest sens:

„Să recunoaștem marea noastră păcătoșenie, întâi, din pricina păcatului originar, care (pe lângă vinovăția ce ne face vrednici de osânda veșnică) este sămânța tuturor celorlalte păcate, a stricat și a otrăvit toate facultățile și puterile sufletului și trupului, ne întinează cele mai bune fapte, și (de n-ar fi înfrânat, sau de nu ne-ar fi înnoite inimile prin har) ar izbucni în nenumărate încălcări, și în cele mai mari răzvrătiri împotriva Domnului câte s-au săvârșit vreodată de cei mai nelegiuiți dintre fiii oamenilor; și apoi, din pricina păcatelor săvârșite cu voia, păcatele noastre proprii, păcatele magistraților, ale slujitorilor și ale întregii națiuni, la care suntem părtași în multe feluri: păcate ale noastre care primesc multe îngrozitoare agravări, întrucât am încălcat toate poruncile sfintei, dreptei și bunei legi a lui Dumnezeu, făcând ceea ce este oprit și lăsând nefăcut ceea ce este poruncit; și aceasta nu doar din neștiință și slăbiciune, ci și mai cu îndrăzneală, împotriva luminii minților noastre, a mustrărilor conștiinței noastre, și a îndemnurilor Duhului Său celui Sfânt către contrariu, astfel încât nu avem nicio acoperire pentru păcatele noastre; da, nu numai disprețuind bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, ci stând împotriva multor chemări și oferte de har din Evanghelie; nesilindu-ne, precum se cuvine, să-L primim pe Hristos în inimile noastre prin credință, sau să umblăm vrednici de El în viețile noastre.

Să plângem orbirea minții noastre, împietrirea inimii, necredința, nepocăința, nepăsarea, căldicelul nostru, sterilitatea noastră; sau lipsa străduinței spre omorârea păcatului și înnoirea vieții, ori spre exercitarea evlaviei în puterea ei; și că cei mai buni dintre noi n-am umblat atât de statornic cu Dumnezeu, n-am păstrat veșmintele

noastre atât de neîntinate, nici n-am fost atât de plini de râvnă pentru slava Lui și pentru binele altora, precum se cuvine: și să ne tânguim pentru celelalte păcate de care este vinovată în chip deosebit adunarea, în ciuda multelor și marilor îndurări ale Dumnezeului nostru, a dragostei lui Hristos, a luminii Evangheliei, și a reformei religiei, a propriilor noastre hotărâri, făgăduințe, jurăminte, legământ solemn, și a altor obligații deosebite, spre contrariu.

Să recunoaștem și să mărturisim că, așa cum suntem încredințați de vina noastră, tot astfel, dintr-un simțământ adânc al ei, ne judecăm pe noi înșine nevrednici de cele mai mici binefaceri, cei mai vrednici de cea mai aprigă mânie a lui Dumnezeu, și de toate blestemele legii, și de cele mai grele judecăți date asupra celor mai răzvrătiți păcătoși; și că El ar putea, pe bună dreptate, să ne ia împărăția și Evanghelia Sa, să ne lovească cu tot felul de judecăți duhovnicești și vremelnice în viața aceasta, și apoi să ne arunce în întunericul cel mai din afară, în iazul ce arde cu foc și pucioasă, unde este plânset și scrâșnirea dinților în veci.

Cu toate acestea, să ne apropiem de scaunul harului, încurajându-ne cu nădejdea unui răspuns îndurător al rugăciunilor noastre, în bogăția și îndestularea deplină a acelei unice jertfe, ispășirea și mijlocirea Domnului Isus Hristos, la dreapta Tatălui Său și a Tatălui nostru; și cu încredere în făgăduințele nespus de mari și de scumpe ale îndurării și harului din noul legământ, prin același Mijlocitor al lui, să ne rugăm cu stăruință împotriva mâniei și blestemului cel greu al lui Dumnezeu, pe care nu suntem în stare nici să-l ocolim, nici să-l purtăm; și să ne rugăm cu smerenie și stăruință pentru îndurare, în iertarea liberă și deplină a tuturor păcatelor noastre, și aceasta numai pentru suferințele amare și meritele scumpe ale singurului nostru Mântuitor Isus Hristos.

Ca Domnul să binevoiască a-Și revărsa dragostea în inimile noastre prin Duhul Sfânt; să ne pecetluiască, prin același Duh al înfierii, deplina încredințare a iertării și împăcării noastre; să mângâie pe toți cei ce se tânguiesc în Sion, să grăiască pace

duhului rănit și tulburat, și să lege pe cei cu inima zdrobită: iar pe păcătoșii nepăsători și îndrăzneți, să le deschidă ochii, să le încredințeze conștiințele, și să-i întoarcă din întuneric la lumină, și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca și ei să primească iertarea păcatelor, și o moștenire printre cei sfințiți prin credința în Hristos Isus.

Cu iertarea păcatelor prin sângele lui Hristos, să ne rugăm pentru sfințirea prin Duhul Său; pentru omorârea păcatului ce locuiește în noi și adeseori ne tiranizează; pentru învierea duhurilor noastre moarte cu viața lui Dumnezeu în Hristos; pentru harul de a ne pregăti și a ne face în stare pentru toate îndatoririle vieții și chemările noastre față de Dumnezeu și de oameni; pentru tărie împotriva ispitelor; pentru folosirea sfințită a binecuvântărilor și a crucilor; și pentru stăruința în credință și ascultare până la sfârșit.

Să ne rugăm pentru răspândirea Evangheliei și a împărăției lui Hristos la toate neamurile; pentru întoarcerea iudeilor, pentru deplinătatea neamurilor, pentru căderea lui Antihrist, și grăbirea celei de-a doua veniri a Domnului nostru; pentru izbăvirea bisericilor asuprite de peste hotare de sub tirania partidei antihristice, și de sub cruda apăsare și hulele turcului; pentru binecuvântarea lui Dumnezeu peste bisericile reformate, mai ales peste bisericile și regatele Scoției, Angliei și Irlandei, acum unite mai strâns și mai cu evlavie în Legământul și Uniunea Solemnă Națională; și pentru așezămintele noastre din părțile îndepărtate ale lumii: mai cu seamă pentru acea biserică și regat al căror mădulare suntem, ca Dumnezeu să întemeieze acolo pacea și adevărul, curăția tuturor rânduielilor Sale, și puterea evlaviei; să împiedice și să înlăture erezia, schisma, necucernicia, superstiția, nepăsarea și lipsa de rod sub mijloacele harului; să vindece toate rupturile și dezbinările noastre, și să ne păzească de călcarea Legământului nostru Solemn.

Să ne rugăm pentru toți cei aflați în autoritate, mai ales pentru Maiestatea Regelui; ca Dumnezeu să-l îmbogățească cu binecuvântări, atât în persoana, cât și în cârmuirea sa; să-i

întemeieze tronul în religie și dreptate; să-l scape de sfaturi rele, și să-l facă un instrument binecuvântat și glorios pentru păstrarea și răspândirea Evangheliei, spre încurajarea și ocrotirea celor ce fac binele, spre groaza tuturor celor ce fac răul, și spre marele bine al întregii biserici și al tuturor regatelor sale; pentru întoarcerea Reginei, pentru educația religioasă a Prințului și a celorlalți vlăstari regali; pentru mângâierea Reginei necăjite a Boemiei, sora Suveranului nostru; și pentru restabilirea și întemeierea prealuminatului Prinț Carol, Elector Palatin al Rinului, în toate stăpânirile și demnitățile sale; pentru o binecuvântare asupra Înaltei Curți a Parlamentului (atunci când se întrunește în oricare dintre aceste regate), asupra nobilimii, judecătorilor subordonați și magistraților, gentilimii, și a întregului norod; pentru toți păstorii și învățătorii, ca Dumnezeu să-i umple de Duhul Său, să-i facă în chip exemplar sfinți, cumpătați, drepți, pașnici și plini de har în viețile lor; sănătoși, credincioși și puternici în slujirea lor; și să însoțească toate ostenelile lor cu belșug de izbândă și binecuvântare; și să dea întregului Său popor păstori după inima Sa; pentru universități, și pentru toate școlile și seminariile religioase ale bisericii și ale statului, ca ele să înflorească tot mai mult în învățătură și evlavie; pentru cetatea sau adunarea de față, ca Dumnezeu să reverse o binecuvântare asupra slujirii Cuvântului, a sacramentelor și a disciplinei, asupra cârmuirii civile, și asupra tuturor familiilor și persoanelor de aici; pentru îndurare față de cei aflați sub orice necaz lăuntric sau din afară; pentru vreme prielnică, și anotimpuri roditoare, după cum va fi de trebuință; pentru îndepărtarea judecăților pe care fie le simțim, fie ne temem de ele, sau ne stau înainte, precum foametea, ciuma, sabia, și altele asemenea.

Și, cu încredere în îndurarea Lui față de întreaga Sa biserică, și în primirea persoanelor noastre, prin meritele și mijlocirea Marelui nostru Preot, Domnul Isus, să mărturisim că dorința sufletelor noastre este de a avea părtășie cu Dumnezeu în folosirea evlavioasă și cuvenită a sfintelor Sale rânduieli; și, în acest scop, să ne rugăm cu stăruință pentru harul Său și ajutorul Său lucrător

spre sfințirea sfântului Său Sabat, ziua Domnului, în toate îndatoririle ei, publice și private, atât pentru noi înșine, cât și pentru toate celelalte adunări ale poporului Său, potrivit bogăției și măreției Evangheliei, prăznuite și de care ne bucurăm în ziua aceasta.

Și, întrucât am fost ascultători nefolositori în vremurile trecute, și acum nu putem primi de la noi înșine, precum s-ar cuveni, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, tainele lui Isus Hristos, care cer o deosebire duhovnicească; să ne rugăm ca Domnul, care învață spre folos, să binevoiască a revărsa Duhul harului, împreună cu mijloacele lui din afară, făcându-ne să ajungem la o asemenea măsură a măreției cunoștinței lui Hristos Isus Domnul nostru, și, în El, a lucrurilor ce țin de pacea noastră, încât să socotim toate lucrurile doar ca gunoi în comparație cu El; și ca noi, gustând cele dintâi roade ale slavei ce va să fie descoperită, să tânjim după o părtășie mai deplină și mai desăvârșită cu El, ca unde este El, să fim și noi, și să ne bucurăm din plin de acele bucurii și desfătări care sunt la dreapta Lui în veci.

Mai cu seamă, ca Dumnezeu să-l înzestreze într-un chip deosebit pe slujitorul Său (chemat acum să împartă pâinea vieții casei Sale) cu înțelepciune, credincioșie, râvnă și rostire, ca să împartă drept Cuvântul lui Dumnezeu, fiecăruia partea lui, în dovedirea și arătarea Duhului și a puterii; și ca Domnul să taie împrejur urechile și inimile ascultătorilor, ca să audă, să iubească și să primească cu blândețe cuvântul altoit, care este în stare să le mântuiască sufletele; să-i facă asemenea unui pământ bun spre primirea seminței celei bune a Cuvântului, și să-i întărească împotriva ispitelor lui Satan, a grijilor lumii, a împietririi inimilor lor proprii, și a oricărui alt lucru ce le-ar putea împiedica o ascultare folositoare și mântuitoare; astfel încât Hristos să se formeze în ei, și să trăiască în ei, ca toate gândurile lor să fie luate roabe spre ascultarea de Hristos, și inimile lor întemeiate în tot cuvântul și lucrul bun, pentru totdeauna.”

Socotim că aceasta este o rânduială potrivită pentru rugăciunea publică obișnuită; totuși, în așa fel încât slujitorul să poată amâna (după cum va socoti el, cu înțelepciune, potrivit) o parte din aceste cereri până după predica sa, sau să înalțe lui Dumnezeu unele din mulțumirile rânduite mai jos, în rugăciunea sa dinaintea predicii.

Despre predicarea Cuvântului

Predicarea Cuvântului, fiind puterea lui Dumnezeu spre mântuire, și una dintre cele mai mari și mai alese lucrări ce țin de slujirea Evangheliei, trebuie săvârșită astfel încât lucrătorul să n-aibă de ce să se rușineze, ci să se mântuiască pe sine și pe cei ce-l ascultă.

Se presupune (potrivit regulilor pentru hirotonire) că slujitorul lui Hristos este, într-o măsură bună, înzestrat pentru o slujbă atât de însemnată, prin priceperea sa în limbile originale, și în acele arte și științe care sunt slujnice teologiei; prin cunoștința sa în întregul cuprins al teologiei, dar mai presus de toate în sfintele Scripturi, având simțurile și inima exersate în ele mai mult decât obișnuiții credincioși; și prin luminarea Duhului lui Dumnezeu, și celelalte daruri de zidire, pe care (împreună cu citirea și studierea Cuvântului) se cuvine să le caute mereu prin rugăciune și inimă smerită, hotărât să primească orice adevăr încă nedobândit, oricând Dumnezeu i-l va face cunoscut. Toate acestea trebuie să le folosească și să le sporească în pregătirile sale private, înainte de a înfățișa public ceea ce a pregătit.

De obicei, subiectul predicii sale trebuie să fie un text din Scriptură, care înfățișează un principiu sau un cap de credință, sau potrivit unei ocazii deosebite ivite; sau poate continua într-un capitol, psalm, sau carte a sfintei Scripturi, după cum va socoti el potrivit.

Introducerea la textul său să fie scurtă și limpede, trasă din textul însuși, sau din context, sau dintr-un loc paralel, sau dintr-o zicere generală a Scripturii.

Dacă textul este lung (cum uneori trebuie să fie în istorisiri sau pilde), să dea un scurt rezumat al lui; dacă este scurt, o parafrazare a lui, de va fi nevoie: în amândouă cazurile, privind cu grijă la scopul textului, și arătând capetele și temeiurile principale ale doctrinei pe care trebuie s-o scoată din el.

În analizarea și împărțirea textului său, trebuie să țină seama mai mult de rânduiala materiei decât de cea a cuvintelor; și nici să nu împovăreze de la început memoria ascultătorilor cu prea multe puncte de împărțire, nici să le tulbure mințile cu termeni obscuri de meșteșug.

În scoaterea doctrinelor din text, grija lui trebuie să fie: întâi, ca lucrul să fie adevărul lui Dumnezeu. Al doilea, ca acesta să fie un adevăr cuprins în, sau întemeiat pe, acel text, astfel încât ascultătorii să poată vedea cum Dumnezeu îl învață de acolo. Al treilea, ca el să stăruiască îndeosebi asupra acelor doctrine care sunt cel mai mult vizate, și care zidesc cel mai mult pe ascultători.

Doctrina trebuie exprimată în termeni limpezi; sau, dacă ceva din ea are nevoie de explicație, aceasta să fie desfăcută, și urmarea ei din text să fie de asemenea lămurită. Locurile paralele din Scriptură, care confirmă doctrina, trebuie mai degrabă să fie limpezi și potrivite decât numeroase, și (dacă e nevoie) să fie oarecum stăruite și aplicate la scopul urmărit.

Argumentele sau temeiurile trebuie să fie solide, și, pe cât se poate, convingătoare. Ilustrările, de orice fel ar fi, trebuie să fie pline de lumină, și în așa fel încât să poarte adevărul în inima ascultătorului cu o desfătare duhovnicească.

Dacă vreo îndoială, izvorâtă din Scriptură, din rațiune, sau din prejudecata ascultătorilor, pare să se ivească, este foarte necesar s-o înlăture, împăcând deosebirile aparente, răspunzând la temeiuri, și descoperind și îndepărtând pricinile prejudecății și greșelii. Altminteri nu se cuvine să-i țină pe ascultători cu propunerea sau răspunderea la obiecții deșarte sau rele care, fiind

fără de sfârșit, propunerea și dezlegarea lor împiedică zidirea mai mult decât o înaintează.

Nu trebuie să se odihnească într-o doctrină generală, oricât de mult ar fi lămurită și întărită, ci s-o aducă spre folosul deosebit, prin aplicare la ascultătorii săi: ceea ce, deși se va dovedi o lucrare de mare greutate pentru el, cerând multă înțelepciune, râvnă și meditație, și va fi foarte neplăcută omului firesc și stricat, totuși trebuie să se străduiască s-o săvârșească astfel încât ascultătorii lui să simtă că Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, și judecă gândurile și cugetele inimii; și ca, dacă este de față vreun necredincios sau neștiutor, tainele inimii sale să-i fie făcute cunoscute, spre slava lui Dumnezeu.

În folosul învățăturii sau al lămuririi asupra unui adevăr care decurge din doctrina sa, poate (când este potrivit) să-l întărească prin câteva temeiuri tari din textul avut la îndemână, și din alte locuri ale Scripturii, sau din natura acelui loc comun al teologiei din care acel adevăr este o ramură.

În combaterea doctrinelor false, nu trebuie nici să scoată din mormânt o veche erezie, nici să pomenească fără de nevoie o părere hulitoare: dar, dacă poporul este în primejdie de o greșeală, trebuie s-o combată temeinic, și să se străduiască să mulțumească judecățile și conștiințele lor împotriva tuturor obiecțiilor.

În îndemnul la îndatoriri, trebuie, după cum vede el de cuviință, să învețe și mijloacele care ajută la împlinirea lor.

În dojenire, mustrare, și admonestare publică (care cer o înțelepciune deosebită), după cum va fi pricina, să nu descopere numai firea și mărimea păcatului, cu nenorocirea ce-l însoțește, ci și primejdia în care se află ascultătorii săi de a fi prinși și surprinși de el, împreună cu leacurile și cel mai bun mod de a-l ocoli.

În aducerea mângâierii, fie ea generală, împotriva tuturor ispitelor, fie deosebită, împotriva unor necazuri sau spaime anume, trebuie să răspundă cu grijă la asemenea obiecții pe care o inimă

tulburată și un duh necăjit le-ar putea aduce împotrivă. Este uneori necesar și să dea câteva semne de încercare (ceea ce este foarte de folos, mai ales atunci când este săvârșit de slujitori destoinici și încercați, cu prevedere și înțelepciune, iar semnele sunt limpede întemeiate pe sfânta Scriptură), prin care ascultătorii să se poată cerceta pe ei înșiși dacă au dobândit acele haruri, și au împlinit acele îndatoriri, la care el îi îndeamnă, sau dacă sunt vinovați de păcatul mustrat, și în primejdia judecăților amenințate, sau sunt dintre aceia cărora li se cuvin mângâierile propuse; ca, în consecință, să fie stârniți și îndemnați spre îndatorire, smeriți pentru lipsurile și păcatele lor, mișcați de primejdia lor, și întăriți cu mângâiere, după cum starea lor, la cercetare, va cere.

Și, așa cum nu trebuie totdeauna să urmărească fiecare doctrină ce zace în textul său, tot așa trebuie să aleagă cu înțelepciune acele folosiri care, prin șederea și convorbirea sa cu turma sa, le găsește ca fiind cele mai de trebuință și potrivite vremii; și, printre acestea, pe cele care le pot trage sufletele cel mai mult spre Hristos, izvorul luminii, al sfințeniei și al mângâierii.

Această metodă nu este poruncită ca necesară pentru fiecare om, sau pentru fiecare text; ci este doar recomandată, fiind aflată prin experiență ca fiind foarte binecuvântată de Dumnezeu, și de mare folos pentru înțelegerea și memoria oamenilor.

Dar slujitorul lui Hristos, oricare i-ar fi metoda, trebuie să-și împlinească toată slujba sa: 1. Cu osteneală, nefăcând lucrul Domnului cu nepăsare. 2. Limpede, ca cel mai neînvățat să poată înțelege; înfățișând adevărul nu în cuvintele ademenitoare ale înțelepciunii omenești, ci în dovedirea Duhului și a puterii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică; ferindu-se de asemenea de o folosire nefolositoare a unor limbi necunoscute, expresii ciudate, și cadențe de sunete și cuvinte; citând cu măsură ziceri ale scriitorilor bisericești sau ale altor scriitori omenești, vechi sau moderni, oricât de aleși ar fi. 3. Cu credincioșie, privind la cinstea lui Hristos, la întoarcerea, zidirea și mântuirea poporului, nu la câștigul sau slava sa proprie; nereținând nimic din

ce ar putea sluji la acele scopuri sfinte, dând fiecăruia partea lui, și purtându-se cu respect egal față de toți, fără să-l neglijeze pe cel mai neînsemnat, sau să-l cruțe pe cel mai de seamă, în păcatele lor. 4. Cu înțelepciune, alcătuindu-și toate doctrinele, îndemnurile, și mai ales mustrările sale, în așa fel încât să aibă cea mai mare putere de a birui; arătând tot respectul cuvenit persoanei și locului fiecăruia, și nu amestecând propria sa patimă sau amărăciune. 5. Cu gravitate, precum se cuvine Cuvântului lui Dumnezeu; ferindu-se de orice gest, glas sau expresie care ar putea da prilej stricăciunilor oamenilor să-l disprețuiască pe el și slujirea lui. 6. Cu afecțiune iubitoare, ca poporul să vadă că totul vine din evlavioasa lui râvnă, și din dorința sa curată de a le face bine. Și, 7. Ca unul învățat de Dumnezeu, și încredințat în inima sa, că tot ce învață este adevărul lui Hristos; și umblând înaintea turmei sale, ca o pildă pentru ea în aceasta; recomandând cu stăruință, atât în particular cât și în public, ostenelile sale binecuvântării lui Dumnezeu, și veghind cu grijă asupra lui însuși, și asupra turmei peste care Domnul l-a pus supraveghetor: astfel se va păstra neîntinată doctrina adevărului, multe suflete vor fi întoarse și zidite, iar el însuși va primi multe mângâieri ale ostenelilor sale chiar și în viața aceasta, și după aceea cununa slavei păstrată pentru el în lumea ce va să vină.

Acolo unde sunt mai mulți slujitori într-o adunare decât unul singur, și au daruri diferite, fiecare se poate dedica mai ales doctrinei sau îndemnului, potrivit darului în care excelează cel mai mult, și după cum se vor înțelege între ei.

Despre rugăciunea după predică

Predica fiind încheiată, slujitorul trebuie „Să mulțumească pentru marea dragoste a lui Dumnezeu, în trimiterea Fiului Său Isus Hristos la noi; pentru împărtășirea Duhului Său Sfânt; pentru lumina și libertatea slăvitei Evanghelii, și pentru bogatele și cerești binecuvântări descoperite în ea; anume, alegerea,

chemarea, înfierea, îndreptățirea, sfințirea, și nădejdea slavei; pentru minunata bunătate a lui Dumnezeu în eliberarea țării de întunericul și tirania antihristică, și pentru toate celelalte izbăviri naționale; pentru reforma religiei; pentru legământ; și pentru multe binecuvântări vremelnice.

Să se roage pentru dăinuirea Evangheliei, și a tuturor rânduielilor ei, în curăția, puterea și libertatea lor: să prefacă capetele cele mai însemnate și folositoare ale predicii în câteva cereri; și să se roage ca ea să rămână în inimă, și să aducă rod.

Să se roage pentru pregătirea de moarte și judecată, și pentru veghea așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos: să ceară de la Dumnezeu iertarea nelegiuirilor lucrurilor noastre sfinte, și primirea jertfei noastre duhovnicești, prin meritul și mijlocirea Marelui nostru Preot și Mântuitor, Domnul Isus Hristos.”

Și, întrucât rugăciunea pe care Hristos a învățat-o pe ucenicii Săi nu este doar un model de rugăciune, ci ea însăși o rugăciune cât se poate de cuprinzătoare, o recomandăm și noi să fie folosită în rugăciunile bisericii. Și întrucât, la administrarea sacramentelor, la ținerea posturilor publice și a zilelor de mulțumire, și la alte ocazii deosebite, care pot aduce materie pentru cereri și mulțumiri anume, este necesar să exprimăm ceva în rugăciunile noastre publice (precum, în vremea aceasta, este datoria noastră să ne rugăm pentru o binecuvântare peste Adunarea Teologilor, peste armatele de pe mare și de pe uscat, pentru apărarea Regelui, a Parlamentului, și a Regatului), fiecare slujitor trebuie să se raporteze, în rugăciunea sa, dinainte sau după predică, la acele ocazii: dar, în ce privește felul, el este lăsat la libertatea sa, după cum Dumnezeu îl va îndruma și îl va face în stare, cu evlavie și înțelepciune, să-și împlinească datoria.

Rugăciunea fiind încheiată, să se cânte un psalm, dacă se poate face cu convenință. După aceasta (dacă nu urmează vreo altă rânduială a lui Hristos, care privește adunarea în acel moment) slujitorul să dea drumul adunării cu o binecuvântare solemnă.

Despre administrarea sacramentelor: Despre botez

Botezul, deși nu trebuie amânat fără de nevoie, tot astfel nu trebuie administrat în niciun caz de vreo persoană particulară, ci de un slujitor al lui Hristos, chemat să fie iconom al tainelor lui Dumnezeu.

Nici nu trebuie administrat în locuri private, sau în particular, ci în locul închinării publice, și în fața adunării, unde oamenii pot cel mai bine vedea și auzi; și nu în locurile unde, în vremea papistășiei, cristelnițele erau așezate necuvenit și superstițios.

Copilul care urmează a fi botezat, după ce s-a dat de știre slujitorului cu o zi înainte, trebuie prezentat de tată, sau (în cazul absenței lui necesare) de vreun prieten creștin în locul lui, mărturisind dorința sa arzătoare ca acel copil să fie botezat.

Înainte de botez, slujitorul trebuie să folosească niște cuvinte de învățătură, privitoare la instituirea, natura, folosul și scopurile acestui sacrament, arătând, „Că el este instituit de Domnul nostru Isus Hristos: că este o pecete a legământului harului, a altoirii noastre în Hristos, și a unirii noastre cu El, a iertării păcatelor, a nașterii din nou, a înfierii, și a vieții veșnice: că apa, în botez, înfățișează și înseamnă atât sângele lui Hristos, care înlătură toată vina păcatului, cel originar și cel săvârșit; cât și puterea sfințitoare a Duhului lui Hristos împotriva stăpânirii păcatului, și a stricăciunii firii noastre păcătoase: că botezarea, sau stropirea și spălarea cu apă, înseamnă curățirea de păcat prin sângele și pentru meritul lui Hristos, împreună cu omorârea păcatului, și învierea din păcat spre înnoirea vieții, prin puterea morții și învierii lui Hristos: că făgăduința este făcută credincioșilor și seminției lor; și că sămânța și urmașii celor credincioși, născuți în sânul bisericii, au, prin nașterea lor, parte în legământ, și drept la pecetea lui, și la privilegiile din afară ale bisericii, sub Evanghelie, nu mai puțin decât copiii lui Avraam în vremea Vechiului Testament; legământul harului, în substanța lui, fiind același; iar

harul lui Dumnezeu, și mângâierea credincioșilor, mai din belșug decât mai înainte: că Fiul lui Dumnezeu a primit pruncii în prezența Sa, îmbrățișându-i și binecuvântându-i, zicând, Căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu: că pruncii, prin botez, sunt primiți solemn în sânul bisericii văzute, deosebiți de lume și de cei ce sunt din afară, și uniți cu credincioșii; și că toți cei botezați în numele lui Hristos se leapădă, și prin botezul lor sunt datori să lupte, împotriva diavolului, a lumii, și a firii pământești: că ei sunt creștini, și sfinți prin legământ, chiar înainte de botez, și de aceea sunt botezați: că harul și puterea lăuntrică a botezului nu sunt legate de acea clipă anume în care el este administrat; și că rodul și puterea lui se întind asupra întregului curs al vieții noastre; și că botezul din afară nu este atât de necesar, încât, din lipsa lui, pruncul să fie în primejdie de osândă, sau părinții vinovați, dacă ei nu disprețuiesc sau neglijează rânduiala lui Hristos, atunci și acolo unde ea poate fi avută."

În aceste sau asemenea învățături, slujitorul trebuie să-și folosească propria libertate și înțelepciune evlavioasă, după cum vor cere neștiința sau greșelile în doctrina botezului, și zidirea poporului.

El trebuie de asemenea să admonesteze pe toți cei de față, „Să privească înapoi la botezul lor; să se pocăiască de păcatele lor împotriva legământului lor cu Dumnezeu; să-și stârnească credința; să-și sporească și să facă folosul cuvenit al botezului lor, și al legământului pecetluit prin el între Dumnezeu și sufletele lor."

El trebuie să-l îndemne pe părinte, „Să ia aminte la marea îndurare a lui Dumnezeu față de el și de copilul său; să-și crească copilul în cunoașterea temeiurilor religiei creștine, și în învățătura și mustrarea Domnului; și să-l facă să cunoască primejdia mâniei lui Dumnezeu asupra lui însuși și a copilului, dacă va fi nepăsător: cerându-i făgăduința solemnă pentru împlinirea datoriei sale."

Aceasta fiind făcută, rugăciunea trebuie de asemenea unită cu cuvântul instituirii, spre sfințirea apei pentru acest folos duhovnicesc; iar slujitorul trebuie să se roage în acest sens sau asemenea: „Ca Domnul, care nu ne-a lăsat ca pe niște străini fără legământul făgăduinței, ci ne-a chemat la privilegiile rânduielilor Sale, să binevoiască a sfinți și a binecuvânta acum rânduiala Sa a botezului: ca El să unească botezul lăuntric al Duhului Său cu botezul din afară al apei; să facă acest botez pentru prunc o pecete a înfierii, a iertării păcatului, a nașterii din nou, și a vieții veșnice, și a tuturor celorlalte făgăduințe ale legământului harului: ca acest copil să fie sădit în asemănarea morții și învierii lui Hristos; și ca, fiind nimicit în el trupul păcatului, el să-I slujească lui Dumnezeu în înnoirea vieții în toate zilele sale.”

Apoi slujitorul trebuie să întrebe numele copilului; și, fiindu-i spus, trebuie să zică (numind copilul pe nume), Te botez în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt.

Rostind aceste cuvinte, el trebuie să boteze copilul cu apă: ceea ce, în ce privește modul de a o face, nu este numai îngăduit, ci și îndeajuns, și cel mai potrivit, prin turnarea sau stropirea apei pe fața copilului, fără a adăuga vreo altă ceremonie.

Aceasta fiind făcută, el trebuie să mulțumească și să se roage, în acest sens sau asemenea: „Recunoscând cu toată recunoștința, că Domnul este adevărat și credincios în păstrarea legământului și a îndurării: că El este bun și îndurător, nu numai prin faptul că ne numără printre sfinții Săi, ci binevoiește să dăruiască și copiilor noștri acest semn și această pecete deosebită a dragostei Sale în Hristos: că, în adevărul Său și în purtarea Sa de grijă deosebită, El aduce în fiecare zi pe unii în sânul bisericii Sale, ca să fie părtași binefacerilor Sale nespuse, dobândite prin sângele scumpului Său Fiu, spre dăinuirea și sporirea bisericii Sale.

Și rugându-ne, ca Domnul să continue încă, și să întărească din ce în ce mai mult această nespusă bunăvoință a Sa: ca El să primească pe pruncul acum botezat, și primit solemn în casa credinței, sub ocrotirea și apărarea Sa părintească, și să-și aducă

aminte de el cu bunăvoința pe care o arată poporului Său; ca, dacă va fi luat din viața aceasta în pruncia lui, Domnul, care este bogat în îndurare, să binevoiască a-l primi în slavă; iar dacă va trăi, și va ajunge la anii socotinței, ca Domnul să-l învețe astfel prin Cuvântul și Duhul Său, și să-i facă botezul lucrător pentru el, și să-l susțină astfel prin puterea și harul Său dumnezeiesc, încât prin credință el să biruiască asupra diavolului, a lumii, și a firii pământești, până când, la urmă, va dobândi o biruință deplină și finală, și astfel să fie păzit prin puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuire, prin Isus Hristos Domnul nostru.”

Despre sărbătorirea Împărtășirii sau a sacramentului Cinei Domnului

Împărtășania, sau Cina Domnului, trebuie celebrată des; dar cât de des, se poate chibzui și hotărî de către slujitori și de ceilalți conducători bisericești ai fiecărei adunări, după cum vor găsi ei cel mai potrivit spre mângâierea și zidirea poporului încredințat grijii lor. Și, atunci când va fi administrată, socotim potrivit să fie făcută după predica de dimineață.

Cei neștiutori și cei ce dau de sminteală nu sunt vrednici să primească sacramentul Cinei Domnului.

Acolo unde acest sacrament nu poate fi administrat des, cu convenință, este necesar să se dea o înștiințare publică în ziua de sabat dinainte de administrarea lui: și ca, fie atunci, fie într-o zi din acea săptămână, să se învețe ceva despre acea rânduială, și despre pregătirea cuvenită pentru ea, și despre părtășia la ea; astfel încât, prin folosirea stăruitoare a tuturor mijloacelor sfințite de Dumnezeu în acest scop, atât în public cât și în particular, toți să vină mai bine pregătiți la acel ospăț ceresc.

Când vine ziua administrării, slujitorul, după ce și-a încheiat predica și rugăciunea, va face un scurt îndemn: „Arătând binefacerea nespusă pe care o avem prin acest sacrament,

împreună cu scopurile și folosul lui: înfățișând marea nevoie de a avea mângâierile și tăria noastră înnoite prin el, în acest pelerinaj și această luptă a noastră: cât de necesar este să venim la el cu cunoștință, credință, pocăință, dragoste, și cu suflete flămânde și însetate după Hristos și binefacerile Lui: cât de mare este primejdia de a mânca și bea cu nevrednicie."

Apoi, el trebuie, în numele lui Hristos, pe de o parte, să avertizeze pe toți cei neștiutori, cei ce dau de sminteală, cei necucernici, sau cei ce trăiesc în vreun păcat sau greșeală împotriva cunoștinței sau conștiinței lor, ca să nu îndrăznească a veni la acea masă sfântă; arătându-le că cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, mănâncă și bea osândă asupra lui însuși: iar, pe de altă parte, el trebuie, într-un chip deosebit, să-i invite și să-i îmbărbăteze pe toți cei ce se ostenesc sub simțământul greutății păcatelor lor, și al fricii de mânie, și doresc să ajungă la o creștere mai mare în har decât pot atinge încă, să vină la masa Domnului; încredințându-i, în același nume, de ușurare, împrospătare, și tărie pentru sufletele lor slabe și obosite.

După acest îndemn, avertisment, și invitație, masa fiind mai înainte acoperită cu cuviință, și așezată atât de potrivit încât cei ce se împărtășesc să poată sta în rânduială în jurul ei, sau la ea, slujitorul trebuie să înceapă lucrarea prin sfințirea și binecuvântarea elementelor de pâine și vin puse înaintea lui (pâinea în vase cuviincioase și potrivite, pregătite astfel încât, fiind frântă de el, și dată, să poată fi împărțită între cei ce se împărtășesc; vinul de asemenea în cupe mari), arătând mai întâi, în puține cuvinte, că acele elemente, altminteri obișnuite, sunt acum puse deoparte și sfințite pentru această întrebuințare sfântă, prin cuvântul instituirii și prin rugăciune.

Cuvintele instituirii să fie citite din Evangheliști, sau din întâia Epistolă a Apostolului Pavel către Corinteni, cap. 11:23, Căci eu am primit de la Domnul, etc., până la versetul 27, pe care slujitorul le poate, atunci când vede de cuviință, să le explice și să le aplice.

Rugăciunea, mulțumirea, sau binecuvântarea pâinii și vinului, să fie în acest sens: „Cu recunoaștere smerită și din toată inima a mărimii mizeriei noastre, din care nici omul, nici îngerul n-au putut să ne izbăvească, și a marii noastre nevrednicii de cea mai mică dintre îndurările lui Dumnezeu; să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui, și mai ales pentru acea mare binefacere a răscumpărării noastre, dragostea lui Dumnezeu Tatăl, suferințele și meritele Domnului Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, prin care am fost izbăviți; și pentru toate mijloacele harului, Cuvântul și sacramentele; și pentru acest sacrament în deosebi, prin care Hristos, și toate binefacerile Lui, ne sunt aplicate și pecetluite, care, cu toate că sunt tăgăduite altora, ne sunt continuate nouă cu mare îndurare, după atâta și atât de îndelungă abuzare a lor.

Să mărturisim că nu este alt nume sub cer prin care putem fi mântuiți, decât numele lui Isus Hristos, prin care singur primim libertate și viață, avem acces la scaunul harului, suntem primiți să mâncăm și să bem la masa Lui proprie, și suntem pecetluiți prin Duhul Lui spre încredințarea fericirii și a vieții veșnice.

Să ne rugăm cu stăruință lui Dumnezeu, Tatăl tuturor îndurărilor, și Dumnezeul oricărei mângâieri, ca să binevoiască prezența Sa plină de har, și lucrarea puternică a Duhului Său în noi; și astfel să sfințească aceste elemente ale pâinii și ale vinului, și să binecuvânteze rânduiala Sa proprie, ca noi să putem primi prin credință trupul și sângele lui Isus Hristos, răstignit pentru noi, și astfel să ne hrănim din El, ca El să fie una cu noi, și noi una cu El; ca El să trăiască în noi, și noi în El, și pentru Cel ce ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi.”

Toate acestea trebuie să se străduiască a le împlini cu simțăminte potrivite, pe măsura unui asemenea act sfânt, și să stârnească asemenea simțăminte și în popor.

Elementele fiind acum sfințite prin cuvânt și rugăciune, slujitorul, aflându-se la masă, trebuie să ia pâinea în mână, și să spună, în

aceste cuvinte (sau altele asemenea, folosite de Hristos sau de apostolul Său cu acest prilej): „Potrivit sfintei instituiri, poruncă, și pildă a binecuvântatului nostru Mântuitor Isus Hristos, iau această pâine, și, mulțumind, o frâng, și v-o dau vouă; (aici slujitorul, care se va și împărtăși el însuși, trebuie să frângă pâinea, și s-o dea celor ce se împărtășesc;) Luați, mâncați; acesta este trupul lui Hristos, frânt pentru voi: faceți aceasta spre pomenirea Lui.”

În același chip, slujitorul trebuie să ia cupa, și să spună, în aceste cuvinte (sau altele asemenea, folosite de Hristos sau de apostol cu același prilej): „Potrivit instituirii, poruncii, și pildei Domnului nostru Isus Hristos, iau această cupă, și v-o dau vouă; (aici o dă celor ce se împărtășesc;) Această cupă este noul testament în sângele lui Hristos, care se varsă pentru iertarea păcatelor multora: beți din ea toți.”

După ce toți s-au împărtășit, slujitorul poate, în puține cuvinte, să le amintească, „Despre harul lui Dumnezeu în Isus Hristos, arătat în acest sacrament; și să-i îndemne să umble vrednici de el.”

Slujitorul trebuie să dea mulțumire solemnă lui Dumnezeu, „Pentru bogata Lui îndurare, și nespusa Lui bunătate, dăruite lor în acel sacrament; și să ceară iertare pentru lipsurile întregii slujbe, și pentru ajutorul plin de har al bunului Său Duh, prin care ei să fie făcuți în stare să umble în tăria acelui har, precum se cuvine celor ce au primit asemenea mari chezășii ale mântuirii.”

Colecta pentru săraci trebuie rânduită astfel încât nicio parte a închinării publice să nu fie prin aceasta împiedicată.

Despre sfințirea Zilei Domnului (duminica)

Ziua Domnului trebuie ținută minte dinainte în așa fel încât toate treburile lumești ale îndeletnicirilor noastre obișnuite să fie rânduite, și lăsate deoparte atât de devreme și de potrivit, încât să nu fie o piedică în calea sfințirii cuvenite a zilei atunci când ea

vine.

Ziua întreagă trebuie prăznuită ca sfântă Domnului, atât în public cât și în particular, ca fiind Sabatul creștin. În acest scop, este necesar să fie o încetare și odihnă sfântă toată ziua aceea de la toate ostenelile nefolositoare; și o abținere, nu numai de la toate jocurile și distracțiile, ci și de la toate vorbele și gândurile lumești.

Ca hrana din ziua aceea să fie astfel rânduită încât nici slugile să nu fie fără de nevoie ținute departe de închinarea publică a lui Dumnezeu, nici vreo altă persoană împiedicată de la sfințirea acelei zile. Ca fiecare persoană și familie să aibă pregătiri private, prin rugăciune pentru ei înșiși, și pentru ajutorul lui Dumnezeu asupra slujitorului, și pentru o binecuvântare peste slujirea lui; și prin alte asemenea exerciții sfinte, care i-ar putea dispune mai bine spre o părtășie mai mângâietoare cu Dumnezeu în rânduielile Sale publice.

Ca tot poporul să se strângă atât de din timp pentru închinarea publică, încât întreaga adunare să fie de față de la început, și să se alăture solemn, cu o singură inimă, în toate părțile închinării publice, și să nu plece decât după binecuvântare.

Ca timpul rămas liber, între sau după întrunirile solemne ale adunării în public, să fie petrecut în citire, meditație, repetarea predicilor; mai ales chemând familiile lor la socoteală pentru ceea ce au auzit, și catehizându-le, în convorbiri sfinte, rugăciune pentru o binecuvântare peste rânduielile publice, cântarea psalmilor, vizitarea bolnavilor, ajutorarea săracilor, și alte asemenea îndatoriri de evlavie, milostenie și îndurare, socotind Sabatul o desfătare.

Oficierea solemnă a căsătoriei

Deși căsătoria nu este un sacrament, și nu este proprie doar bisericii lui Dumnezeu, ci este comună întregii omeniri, și de

interes public în orice stat; totuși, întrucât cei ce se căsătoresc trebuie să se căsătorească în Domnul, și au o nevoie deosebită de învățătură, îndrumare, și îndemn din Cuvântul lui Dumnezeu, la intrarea lor într-o stare atât de nouă, și de binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor în aceasta, socotim potrivit ca nunta să fie oficiată de un slujitor legiuit al Cuvântului, ca el să-i poată sfătui în consecință, și să se roage pentru o binecuvântare asupra lor.

Căsătoria trebuie să fie doar între un bărbat și o femeie; iar aceștia să nu fie în gradele de rudenie sau afinitate oprite de Cuvântul lui Dumnezeu; iar părțile trebuie să fie la anii socotinței, în stare să-și facă alegerea proprie, sau, pe temeiuri bune, să-și dea consimțământul reciproc.

Înainte de oficierea căsătoriei între oricare persoane, intenția de căsătorie va fi făcută publică de către slujitor în trei zile de sabat deosebite, în adunare, în locul sau locurile lor obișnuite și statornice de ședere, respectiv. Iar de această vestire slujitorul care îi va uni în căsătorie va avea o mărturie îndestulătoare, înainte de a proceda la oficierea căsătoriei.

Înainte de acea vestire a intenției lor (dacă părțile sunt minore), consimțământul părinților, sau al altora sub a căror putere se află (în cazul în care părinții sunt morți), trebuie făcut cunoscut ofițerilor bisericii din acea adunare, spre a fi înregistrat.

Același lucru trebuie respectat în procedurile tuturor celorlalți, chiar dacă sunt majori, ai căror părinți sunt în viață, pentru prima lor căsătorie.

Iar, în căsătoriile ulterioare ale oricăreia dintre aceste părți, ele vor fi îndemnate să nu încheie căsătoria fără a-și înștiința mai întâi părinții despre aceasta (dacă se poate face cu convenință), străduindu-se să le obțină consimțământul.

Părinții nu trebuie să-și silească copiii să se căsătorească fără liberul lor consimțământ, nici să refuze propriul lor consimțământ fără temei drept.

După ce intenția sau contractul de căsătorie a fost astfel făcut public, căsătoria nu trebuie amânată prea mult. De aceea slujitorul, având o înștiințare cuvenită, și neexistând nicio obiecție care s-o împiedice, trebuie s-o oficieze public în locul rânduit de autoritate pentru închinarea publică, în fața unui număr îndestulător de martori vrednici de crezare, la o oră potrivită a zilei, în orice vreme a anului, în afară de o zi de umilință publică. Și sfătuim ca aceasta să nu fie în ziua Domnului.

Și, întrucât toate legăturile sunt sfințite prin Cuvânt și rugăciune, slujitorul trebuie să se roage pentru o binecuvântare asupra lor, în acest sens: „Recunoscând păcatele noastre, prin care ne-am făcut mai neînsemnați decât cea mai mică dintre îndurările lui Dumnezeu, și L-am provocat să ne amărască toate mângâierile; rugându-L cu stăruință, în numele lui Hristos, pe Domnul (a cărui prezență și bunăvoință sunt fericirea oricărei stări, și îndulcesc orice legătură) să fie partea lor, și să-i recunoască și să-i primească în Hristos, pe cei ce urmează acum a fi uniți în cinstita stare a căsătoriei, legământul Dumnezeului lor: și că, așa cum El i-a adus împreună prin providența Sa, să binevoiască a-i sfinți prin Duhul Său, dându-le o nouă alcătuire a inimii, potrivită noii lor stări; îmbogățindu-i cu toate harurile prin care să poată împlini îndatoririle, să se bucure de mângâierile, să poarte grijile, și să reziste ispitelor ce însoțesc acea stare, așa cum se cuvine unor creștini.”

Rugăciunea fiind încheiată, este potrivit ca slujitorul să le declare pe scurt, din Scriptură, „Instituirea, folosul, și scopurile căsătoriei, împreună cu îndatoririle conjugale, pe care, cu toată credincioșia, trebuie să și le împlinească unul altuia; îndemnându-i să studieze sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, ca să învețe să trăiască prin credință, și să fie mulțumiți în mijlocul tuturor grijilor și necazurilor căsătoriei, sfințind Numele lui Dumnezeu, printr-o folosire recunoscătoare, cumpătată, și sfântă a tuturor mângâierilor conjugale; rugându-se mult unul cu și pentru celălalt; veghind unul asupra celuilalt, și îndemnându-se reciproc spre

dragoste și fapte bune; și trăind împreună ca moștenitori ai harului vieții.”

După ce persoanele ce urmează a fi căsătorite au fost solemn îndemnate, înaintea marelui Dumnezeu, care cercetează toate inimile, și căruia trebuie să-I dea o socoteală strictă în ziua de apoi, ca, dacă vreunul dintre ei cunoaște vreo pricină, printr-un contract anterior sau altfel, pentru care nu s-ar putea în chip legiuit căsători, s-o descopere acum; slujitorul (dacă nu se recunoaște nicio piedică) va face mai întâi ca bărbatul s-o ia pe femeie de mâna dreaptă, spunând aceste cuvinte: Eu, N., te iau pe tine, N., ca soție căsătorită a mea, și, în prezența lui Dumnezeu, și înaintea acestei adunări, făgăduiesc și mă leg să-ți fiu un soț iubitor și credincios, până când Dumnezeu ne va despărți prin moarte.

Apoi femeia îl va lua pe bărbat de mâna dreaptă, și va spune aceste cuvinte: Eu, N., te iau pe tine, N., ca soț căsătorit al meu, și, în prezența lui Dumnezeu, și înaintea acestei adunări, făgăduiesc și mă leg să-ți fiu o soție iubitoare, credincioasă, și ascultătoare, până când Dumnezeu ne va despărți prin moarte.

Apoi, fără nicio altă ceremonie, slujitorul, în fața adunării, îi va declara soț și soție, potrivit rânduielii lui Dumnezeu; și astfel va încheia lucrarea cu o rugăciune în acest sens: „Ca Domnul să binevoiască a însoți rânduiala Sa proprie cu binecuvântarea Sa, rugându-L să-i îmbogățească pe cei acum căsătoriți, ca și cu alte chezășii ale dragostei Sale, așa mai ales cu mângâierile și roadele căsătoriei, spre lauda îndurării Sale celei din belșug, în și prin Isus Hristos.”

Se va ține cu grijă un registru, în care numele părților astfel căsătorite, împreună cu data căsătoriei lor, vor fi îndată și corect înregistrate într-o carte rânduită în acest scop, spre cercetarea tuturor celor pe care îi privește.

Cu privire la vizitarea bolnavilor

Este datoria slujitorului nu numai să-i învețe pe oamenii încredințați grijii sale în public, ci și în particular; și mai ales să-i admonesteze, să-i îndemne, să-i mustre, și să-i mângâie, la toate prilejurile potrivite, atât cât timpul, puterile, și siguranța sa personală o vor îngădui.

El trebuie să-i admonesteze, în vreme de sănătate, să se pregătească pentru moarte; și, în acest scop, ei trebuie adesea să vorbească cu slujitorul lor despre starea sufletelor lor; iar, în vremuri de boală, să-i ceară sfatul și ajutorul, din vreme și la momentul potrivit, înainte ca puterile și mintea lor să-i părăsească.

Vremurile de boală și de necaz sunt prilejuri deosebite puse în mâna lui de Dumnezeu, spre a sluji un cuvânt la vreme sufletelor obosite: căci atunci conștiințele oamenilor sunt, sau ar trebui să fie, mai trezite spre a se gândi la starea lor duhovnicească pentru veșnicie; iar Satan, la rândul lui, profită atunci pentru a-i împovăra mai mult cu ispite grele și apăsătoare: de aceea slujitorul, fiind chemat, și mergând la cel bolnav, trebuie să se aplece, cu toată blândețea și dragostea, spre a-i sluji un bine duhovnicesc sufletului său, în acest sens.

El poate, pornind de la boala prezentă, să-l învețe din Scriptură că bolile nu vin din întâmplare, nici doar din tulburări ale trupului, ci prin înțeleapta și rânduita călăuzire a bunei mâini a lui Dumnezeu asupra fiecărei persoane anume lovite de ele. Și că, fie că este pusă asupra lui din nemulțumire pentru păcat, spre îndreptarea și îmbunătățirea lui, fie spre încercarea și exersarea harurilor sale, fie pentru alte scopuri deosebite și alese, toate suferințele lui se vor întoarce spre folosul lui, și vor lucra împreună spre binele lui, dacă el se va strădui cu sinceritate să facă o folosire sfințită a acestei cercetări a lui Dumnezeu, nici disprețuind mustrarea Lui, nici obosind de îndreptarea Lui.

Dacă îl bănuiește de neștiință, să-l cerceteze în principiile religiei, mai ales în privința pocăinței și a credinței; și, după cum va vedea

de cuviință, să-l învețe firea, folosul, măreția, și necesitatea acelor haruri; ca și despre legământul harului; și despre Hristos Fiul lui Dumnezeu, Mijlocitorul lui; și despre iertarea păcatelor prin credința în El.

Să-l îndemne pe bolnav să se cerceteze pe sine, să caute și să încerce căile sale de mai înainte, și starea sa față de Dumnezeu.

Iar dacă bolnavul va destăinui vreo neliniște, îndoială, sau ispită ce zace asupra lui, să i se dea învățături și lămuriri spre a-l mulțumi și a-l liniști.

Dacă se arată că el nu are un simțământ cuvenit al păcatelor sale, trebuie folosite strădanii spre a-l încredința de păcatele sale, de vina și de răsplata lor cuvenită; de spurcăciunea și întinarea pe care sufletul le dobândește prin ele; și de blestemul legii, și mânia lui Dumnezeu, ce li se cuvin; ca el să fie cu adevărat mișcat și smerit din pricina lor: și, totodată, să i se facă cunoscută primejdia amânării pocăinței, și a neglijării mântuirii oferite oricând; spre a-i trezi conștiința, și a-l scoate dintr-o stare de amorțeală și de siguranță nesăbuită, spre a înțelege dreptatea și mânia lui Dumnezeu, înaintea căruia nimeni nu poate sta în picioare, în afară de cel care, pierdut în sine însuși, se prinde de Hristos prin credință.

Dacă el s-a străduit să umble pe căile sfințeniei, și să-I slujească lui Dumnezeu în neprihănire, deși nu fără multe greșeli și slăbiciuni; sau, dacă duhul lui este zdrobit de simțământul păcatului, ori este doborât din lipsa simțământului bunăvoinței lui Dumnezeu; atunci se cuvine să-l ridice, punându-i înainte gratuitatea și deplinătatea harului lui Dumnezeu, îndestularea neprihănirii în Hristos, ofertele pline de har din Evanghelie, că toți cei ce se pocăiesc, și cred din toată inima în îndurarea lui Dumnezeu prin Hristos, lepădând propria lor neprihănire, vor avea viață și mântuire în El. Poate fi de folos, de asemenea, să i se arate că moartea nu are în ea niciun rău duhovnicesc de care să se teamă cei ce sunt în Hristos, pentru că păcatul, boldul morții, a fost înlăturat de Hristos, care i-a

izbăvit pe toți cei ai Săi din robia fricii de moarte, a biruit mormântul, ne-a dat biruința, și El Însuși a intrat în slavă spre a pregăti un loc pentru poporul Său: astfel încât nici viața, nici moartea nu vor putea să-i despartă de dragostea lui Dumnezeu în Hristos, în care unii ca aceștia sunt siguri, deși acum trebuie să fie așezați în țărână, spre a dobândi un înviere plină de bucurie și de slavă spre viața veșnică.

De asemenea, i se poate da sfatul de a se feri de o încredere neîntemeiată în îndurare, sau în bunătatea stării sale pentru cer, astfel încât să tăgăduiască orice merit în el însuși, și să se arunce cu totul asupra lui Dumnezeu pentru îndurare, în singurele merite și mijlocire ale lui Isus Hristos, care S-a angajat pe Sine să nu-i lepede niciodată pe cei ce vin la El în adevăr și sinceritate. Trebuie luată de asemenea grijă ca bolnavul să nu fie doborât în deznădejde printr-o astfel de înfățișare aspră a mâniei lui Dumnezeu ce i se cuvine pentru păcatele sale, care să nu fie îndulcită de o înfățișare simțită a lui Hristos și a meritului Său, ca ușă de nădejde pentru orice credincios pocăit.

Când bolnavul este cel mai bine așezat, poate fi cel mai puțin tulburat, iar celelalte slujbe necesare din jurul lui cel mai puțin împiedicate, slujitorul, dacă i se cere, se va ruga împreună cu el, și pentru el, în acest sens:

„Mărturisind și plângând păcatul originar și cel săvârșit; starea mizerabilă a tuturor prin fire, ca fii ai mâniei, și sub blestem; recunoscând că toate bolile, suferințele, moartea, și chiar iadul, sunt urmările și efectele cuvenite ale acestora; implorând îndurarea lui Dumnezeu pentru bolnav, prin sângele lui Hristos; rugându-L pe Dumnezeu să-i deschidă ochii, să-i descopere păcatele sale, să-l facă să se vadă pierdut în sine însuși, să-i facă cunoscută pricina pentru care Dumnezeu îl lovește, să-i descopere sufletului său pe Isus Hristos spre neprihănire și viață, să-i dea Duhul Său Sfânt, spre a zidi și a întări credința care se prinde de Hristos, spre a lucra în el dovezi mângâietoare ale dragostei Sale, spre a-l înarma împotriva ispitelor, spre a-i lua inima de la lume,

spre a sfinți cercetarea lui de acum, spre a-l înzestra cu răbdare și tărie de a o purta, și spre a-i da stăruință în credință până la sfârșit.

Că, dacă va plăcea lui Dumnezeu să-i mai adauge zile, El să binevoiască a binecuvânta și a sfinți toate mijloacele însănătoșirii sale; să înlăture boala, să-i înnoiască puterile, și să-l facă în stare să umble vrednic de Dumnezeu, printr-o aducere-aminte credincioasă, și o păzire cu sârguință a acelor jurăminte și făgăduințe de sfințenie și ascultare pe care oamenii au obiceiul să le facă în vremuri de boală, ca el să-L slăvească pe Dumnezeu în partea rămasă a vieții sale.

Iar, dacă Dumnezeu a hotărât să-i încheie zilele prin această cercetare de acum, el să poată afla o astfel de dovadă a iertării tuturor păcatelor sale, a părtășiei sale cu Hristos, și a vieții veșnice prin Hristos, care să facă să i se înnoiască omul lăuntric, în timp ce omul din afară i se ofilește; ca el să poată privi moartea fără frică, să se arunce cu totul asupra lui Hristos fără îndoială, să dorească să fie dezlegat și să fie cu Hristos, și astfel să primească sfârșitul credinței sale, mântuirea sufletului său, prin singurele merite și mijlocire ale Domnului Isus Hristos, singurul nostru Mântuitor și Răscumpărător îndeajuns de Sine.”

Slujitorul trebuie să-l admonesteze de asemenea (după cum va fi cazul) să-și pună casa în rânduială, spre a preveni neplăcerile; să se îngrijească de plata datoriilor sale, și să facă restituire sau despăgubire acolo unde a făcut vreun rău; să se împace cu cei cu care a fost în neînțelegere, și să ierte pe deplin tuturor oamenilor greșelile lor față de el, așa cum el însuși așteaptă iertare din mâna lui Dumnezeu.

În sfârșit, slujitorul poate folosi acest prilej pentru a-i îndemna pe cei din jurul bolnavului să se gândească la propria lor moarte, să se întoarcă la Domnul, și să facă pace cu El; în vreme de sănătate să se pregătească pentru boală, moarte, și judecată; și în toate zilele timpului lor rânduit, să aștepte astfel până le va veni schimbarea, ca atunci când Hristos, care este viața noastră, Se va

arăta, ei să se poată arăta și ei împreună cu El în slavă.

Despre îngroparea celor morți

Când vreo persoană se mută dintre cei vii, trupul neînsuflețit, în ziua înmormântării, să fie însoțit cu cuviință din casă până la locul rânduit pentru înmormântarea publică, și acolo îndată îngropat, fără nicio ceremonie.

Și, întrucât obiceiul de a îngenunchea și de a te ruga lângă sau înspre trupul neînsuflețit, și alte asemenea uzanțe, în locul unde el zace înainte de a fi dus la înmormântare, sunt superstițioase; și întrucât rugăciunea, citirea, și cântarea, atât la mergerea spre mormânt cât și la mormânt, au fost grosolan abuzate, nu sunt de niciun folos pentru cel mort, și s-au dovedit vătămătoare în multe feluri pentru cei vii; de aceea toate acestea să fie lăsate deoparte.

Cu toate acestea, socotim foarte potrivit ca prietenii creștini, care însoțesc trupul neînsuflețit la locul rânduit pentru înmormântarea publică, să se îndeletnicească cu meditații și convorbiri potrivite ocaziei; și ca slujitorul, ca și la alte ocazii, așa și în acest moment, dacă este de față, să le amintească de datoria lor.

Aceasta nu se va întinde însă spre a interzice vreun respect sau vreo cinstire civilă la înmormântare, potrivite rangului și stării celui răposat, cât timp acesta a fost în viață.

Despre postul public solemn

Atunci când asupra unui popor sunt fie aduse judecăți mari și însemnate, fie acestea sunt vădit iminente, fie sunt vădit meritate prin niște provocări nemaipomenite; ca și atunci când trebuie căutată și dobândită vreo binecuvântare deosebită, postul public și solemn (care trebuie să dureze ziua întreagă) este o datorie pe care Dumnezeu o așteaptă de la acel neam sau popor.

Un post religios cere abținere totală, nu doar de la orice hrană (afară de cazul în care slăbiciunea trupească face pe cineva vădit incapabil să reziste până la sfârșitul postului, caz în care se poate lua ceva, dar foarte cu măsură, spre susținerea firii, atunci când este gata să leșine), ci și de la orice muncă lumească, discuții și gânduri, și de la toate desfătările trupești, și cele asemenea (deși în alte vremuri îngăduite), veșminte scumpe, podoabe, și cele asemenea, în timpul postului; și cu atât mai mult de la orice este prin natura sau folosința lui de sminteală și supărător, precum îmbrăcăminte țipătoare, purtări și gesturi desfrânate, și alte deșertăciuni ale amândurora sexelor; lucru pe care îl recomandăm tuturor slujitorilor, în locurile lor, să-l mustre cu sârguință și cu râvnă, ca și în alte vremuri, dar mai ales la post, fără a ține seama de fața omului, după cum va fi prilejul.

Înainte de întrunirea publică, fiecare familie și fiecare persoană în parte trebuie, în particular, să folosească toată grija evlavioasă spre a-și pregăti inimile pentru o astfel de lucrare solemnă, și să fie devreme la adunare.

O parte cât mai mare din zi, pe cât se poate cu convenință, trebuie petrecută în citirea și predicarea publică a Cuvântului, cu cântarea psalmilor, potriviți pentru a stârni simțăminte cuvenite unei asemenea datorii: dar mai ales în rugăciune, în acest sens sau asemenea: „Dând slavă marii Maiestăți a lui Dumnezeu, Creatorul, Păzitorul, și Stăpânitorul suprem al întregii lumi, spre a ne mișca astfel mai bine cu o sfântă evlavie și cutremur față de El; recunoscând îndurările Lui multiple, mari, și pline de dragoste, mai ales față de biserică și de neam, spre a ne înmuia și a ne smeri inimile înaintea Lui cu mai multă putere; mărturisind cu smerenie păcate de tot felul, cu diferitele lor agravări; îndreptățind judecățile drepte ale lui Dumnezeu, ca fiind cu mult mai mici decât merită păcatele noastre; totuși, cu smerenie și stăruință, rugându-L pentru îndurarea și harul Său, pentru noi înșine, pentru biserică și neam, pentru regele nostru, și pentru toți cei în autoritate, și pentru toți ceilalți pentru care suntem datori să ne rugăm (după

cum va cere nevoia prezentă), cu o stăruință și lărgire mai deosebită decât în alte vremuri; aplicând prin credință făgăduințele și bunătatea lui Dumnezeu spre iertare, ajutor, și izbăvire din relele simțite, temute, sau meritate; și spre dobândirea binecuvântărilor de care avem nevoie și pe care le așteptăm; împreună cu dăruirea noastră întreagă și pentru totdeauna Domnului.”

În toate acestea, slujitorii, care sunt gurile poporului către Dumnezeu, trebuie să vorbească astfel din inimile lor, după o chibzuire serioasă și temeinică asupra lor, încât atât ei înșiși, cât și poporul lor, să fie foarte mișcați, și chiar înduioșați prin aceasta, mai ales cu întristare pentru păcatele lor; ca ea să fie într-adevăr o zi de adâncă umilință și de chinuire a sufletului.

Trebuie făcută o alegere deosebită a acelor Scripturi ce vor fi citite, și a acelor texte pentru predicare, care pot cel mai bine lucra inimile ascultătorilor spre lucrarea deosebită a zilei, și îi pot dispune cel mai mult spre umilință și pocăință: stăruind mai mult asupra acelor amănunte despre care observația și experiența fiecărui slujitor îi spune că sunt cele mai potrivite pentru zidirea și îndreptarea acelei adunări căreia îi predică.

Înainte de încheierea îndatoririlor publice, slujitorul trebuie, în numele său și al poporului, să angajeze inima sa și inimile lor să fie ale Domnului, cu scop și hotărâre mărturisite de a îndrepta orice este greșit printre ei, și mai ales acele păcate de care s-au făcut mai vădit vinovați; și să se apropie de Dumnezeu, și să umble mai strâns și mai credincios cu El, într-o ascultare nouă, mai mult decât oricând înainte.

El trebuie de asemenea să admonesteze poporul, cu toată stăruința, că lucrarea acelei zile nu se sfârșește cu îndatoririle ei publice, ci că ei trebuie astfel să folosească restul zilei, și al întregii lor vieți, întărind în ei înșiși și în familiile lor, în particular, toate acele simțăminte și hotărâri evlavioase pe care le-au mărturisit în public, astfel încât ele să rămână statornice în inimile

lor pentru totdeauna, iar ei înșiși să poată afla mai simțitor că Dumnezeu a mirosit un miros plăcut în Hristos din faptele lor, și este împăcat față de ei, prin răspunsuri de har, iertând păcatul, îndepărtând judecățile, abătând sau împiedicând molimele, și dăruind binecuvântări, potrivite cu starea și rugăciunile poporului Său, prin Isus Hristos.

Pe lângă posturile solemne și generale poruncite de autoritate, socotim că, în alte vremuri, adunările pot ține zile de post, după cum providența dumnezeiască le va da pricină deosebită; și de asemenea că familiile pot face la fel, atâta vreme cât nu este în zilele în care adunarea căreia îi aparțin trebuie să se întrunească pentru post, sau pentru alte îndatoriri publice de închinare.

Despre respectarea zilelor de mulțumire publică

Când urmează a fi ținută o astfel de zi, să se dea de știre despre ea, și despre prilejul ei, cu un timp potrivit înainte, pentru ca oamenii să se poată pregăti mai bine pentru ea.

Odată venită ziua, și adunarea, după pregătirile private, fiind strânsă, slujitorul trebuie să înceapă cu un cuvânt de îndemn, spre a stârni poporul la datoria pentru care s-au adunat, și cu o scurtă rugăciune pentru ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu (ca la alte întruniri pentru închinarea publică), potrivit prilejului deosebit al întrunirii lor.

Să facă apoi o povestire plină de miez a izbăvirii dobândite, sau a îndurării primite, sau a oricărui lucru care a pricinuit acea adunare a congregației, pentru ca toți s-o poată înțelege mai bine, sau să-și aducă aminte de ea, și să fie mai mișcați de ea.

Și, întrucât cântarea psalmilor este, dintre toate celelalte, rânduiala cea mai potrivită pentru exprimarea bucuriei și a mulțumirii, să se cânte în acest scop un psalm sau psalmi potriviți, înainte sau după citirea unei porțiuni din Cuvânt, potrivite lucrării

de față.

Apoi slujitorul care urmează să predice să treacă la un îndemn suplimentar și la rugăciune înainte de predica sa, cu o referire deosebită la lucrarea de față: după care să predice pe un text din Scriptură potrivit prilejului.

Predica fiind încheiată, să nu se roage doar așa cum este îndrumat la alte vremuri după predicare, cu pomenirea nevoilor Bisericii, ale Regelui, și ale Statului (dacă au fost omise înainte de predică), ci să se extindă în mulțumire cuvenită și solemnă pentru îndurările și izbăvirile de mai înainte; dar mai ales pentru cea care în momentul de față îi cheamă laolaltă spre a mulțumi: cu o cerere smerită pentru continuarea și reînnoirea îndurărilor obișnuite ale lui Dumnezeu, după cum va fi nevoie, și pentru harul sfințitor spre a face o folosire dreaptă a acestora. Și astfel, după ce a cântat un alt psalm, potrivit îndurării, să dea drumul adunării cu o binecuvântare, ca ei să poată avea timp cuvenit pentru masa și odihna lor.

Dar slujitorul (înainte de a-i lăsa să plece) trebuie să-i admonesteze solemn să se ferească de orice exces și destrăbălare, care duce spre lăcomie sau beție, și cu atât mai mult de aceste păcate înseși, în mâncarea și odihna lor; și să aibă grijă ca veselia și bucuria lor să nu fie carnală, ci duhovnicească, ceea ce poate face ca lauda lui Dumnezeu să fie slăvită, iar ei înșiși să fie smeriți și cumpătați; și ca atât hrănirea, cât și bucuria lor să-i facă mai voioși și mai deschiși, spre a-I mărturisi și mai departe laudele în mijlocul adunării, atunci când se vor întoarce la ea în partea rămasă a acelei zile.

Când adunarea se va strânge din nou, aceeași rânduială în rugăciune, citire, predicare, cântarea psalmilor, și înălțarea unei laude și mulțumiri mai mari, precum s-a îndrumat mai înainte pentru dimineață, trebuie reînnoită și continuată, atât cât timpul o va îngădui.

La una sau la amândouă întrunirile publice ale acelei zile, trebuie făcută o colectă pentru săraci (și în același chip și în ziua umilinței publice), pentru ca mijloacele lor să ne binecuvânteze, și să se bucure mai mult împreună cu noi. Iar poporul trebuie îndemnat, la sfârșitul întrunirii de după-amiază, să petreacă restul acelei zile în îndatoriri sfinte, și în mărturisiri ale dragostei și milosteniei creștine unii față de alții, și bucurându-se tot mai mult în Domnul; precum se cuvine celor ce fac din bucuria Domnului tăria lor.

Despre cântul psalmilor

Este datoria creștinilor să-L laude pe Dumnezeu în public, cântând psalmi împreună în adunare, și de asemenea în particular, în familie.

La cântarea psalmilor, glasul trebuie rânduit armonios și cu gravitate; dar grija cea mai mare trebuie să fie aceea de a cânta cu înțelegere, și cu har în inimă, aducând laudă Domnului.

Pentru ca întreaga adunare să se poată alătura la aceasta, fiecare care poate citi trebuie să aibă o carte de psalmi; iar toți ceilalți, care nu sunt împiedicați de vârstă sau altfel, trebuie îndemnați să învețe a citi. Dar, pentru moment, acolo unde mulți din adunare nu pot citi, este potrivit ca slujitorul, sau altă persoană potrivită numită de el și de ceilalți conducători, să citească psalmul, vers cu vers, înainte de cântarea lui.

O anexă cu privire la zilele și locurile pentru închinare publică

Nu există nicio zi poruncită în Scriptură a fi ținută sfântă sub Evanghelie, în afară de ziua Domnului, care este Sabatul creștin.

Zilele de sărbătoare, numite îndeobște Sărbători, neavând nicio îndreptățire în Cuvântul lui Dumnezeu, nu trebuie păstrate mai departe.

Cu toate acestea, este îngăduit și necesar, în ocazii speciale și neprevăzute, să se rânduiască o zi sau mai multe zile pentru post public sau pentru mulțumire, după cum diferitele purtări de grijă însemnate și neobișnuite ale providenței lui Dumnezeu vor da poporului Său pricină și prilej.

Așa cum niciun loc nu poate căpăta vreo sfințenie sub pretextul vreunei dedicări sau sfințiri, tot astfel niciun loc nu este supus vreunei pângăriri prin vreo superstiție folosită mai înainte, și acum lăsată deoparte, care să-l facă nelegiuit sau necuvenit pentru creștini să se adune acolo pentru închinarea publică a lui Dumnezeu. Și de aceea socotim necesar ca locurile de adunare publică pentru închinare printre noi să fie păstrate și folosite în acest scop.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo